

РЕШЕНИЕ

№ 20858

гр. София, 17.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав, в
публично заседание на 22.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **12325** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Д. Д. Й., [ЕГН], от [населено място], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗПАМ/ № 23-1139-000222 от 17.11.2023 г., издадена от началник група при ОДМВР К., с която му е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т.1, б. „б“ ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

В жалбата се излагат аргументи, че оспорената заповед за прилагане на ПАМ е незаконосъобразна. Посочва, че административният орган неправилно е определил максималния срок за отнемане на свидетелството на управление на МПС до 18 месеца, вместо до 12 месеца. Моли съда за отмяна на ЗПАМ изцяло, евентуално за промяна на наложения максимален срок на 12 месеца.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, представлява се от адв.Д. Д., който поддържа жалбата на посочените в нея основания. Претендира сторените по делото разноски

Ответникът - началник група при ОДМВР К. редовно уведомен, не се представлява. По делото е постъпило писмено становище от процесуалния му представител, който оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли като неоснователна. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Софийска градска прокуратура – редовно призована, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 57-ми състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от

фактическа страна:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт – Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗПАМ/ № 23-1139-000222 от 17.11.2023 г., издадена от началник група при ОДМВР К., с която му е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т.1, б. „б“ ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца на Д. Д. Й.. Било отнето СУМПС № [ЕИК].

За да постанови атакуваната заповед, административният орган е приел въз основа на съставен АУАН сер.GA № 1104413/12.11.2023 г. от Д. С. В., на длъжност мл.автоконтрольор при ОДМВР К., за нарушение на чл. 5, ал.3, т.1 от ЗДвП – водачът управлява МПС с концентрация на алкохол в кръвта си над 1.2 на хиляда, установено по надлежния ред. В АУАН е посочено, че при на 12.11.2023 г. в 01:30 часа в [населено място] по [улица]в посока от Пазара към стадион О., Й. управлявал лек автомобил „Т.“, модел С, с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на „Стримон Спа“ АД, с БУЛСТАТ: [ЕГН], след употреба на алкохол. В 01:45 ч. същият е бил изпробван с техническо средство Алкосет ДРЕГЕР 7510 с фабричен номер ARDM 0265, чиято скала е отчела 1,58 промила алкохол в издишания от водача въздух.

На водача е връчен талон за медицинско изследване № 08721 и същият е придружен от служителите на ОДМВР К. до ЦСМП, където му е взета кръвна проба за анализ. Видно от ПХИ526/14.11.2023 г.на НТЛ при ОДМВР К. в изследваната кръвна проба се е доказало наличието на етилов алкохол в концентрация на 1,17 промила.

Към преписката е приложен цитираният АУАН, който е подписан от жалбоподателя без възражения и е получил препис от него. В оспорената заповед е изложена същата фактическа обстановка.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

На основание чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът извърши проверка за наличието на претендираните с жалбата основания за отмяна на оспорената заповед и провери служебно законосъобразността на същата на всички останали основания, визирани в чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Предмет на настоящото съдебно производство е индивидуален административен акт - Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по реда на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Предвидените в чл.171, т.1, б.„б“ от ЗДвП правни последици не представляват административни наказания, а принудителна административна мярка /ПАМ/. По смисъла на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон, поради което те са от вида на преустановяващите ПАМ. По своето правно естество заповедта за налагане на ПАМ е отежняващ индивидуален административен акт и се регулира от нормите на АПК.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б "а", т.6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. От представената по делото Заповед № 277з-1046/30.06.2017 г. на директора на ОДМВР К. е видно, че заповеди за прилагане

на ПАМ по ЗДвП могат да се издават от началник на отдел „ПП“ при ОДМВР К.. Следователно към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспореният вид.

Заповедта е обективизирана в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, като изложените в обратна насока от страна на жалбоподателя доводи, съдът намира за неоснователни. В същата са посочени както правни, така и фактически основания за издаването ѝ. За да приложи процесната принудителна мярка, административният орган е приел от фактическа страна, че водачът на лек автомобил „Т.“, модел С, с рег. [рег.номер на МПС] , Д. Й., доказано е шофирал МПС с наличие на етилов алкохол в кръвта с концентрация 1,17 промила, с което е нарушил чл. 5, ал.3, т. пр.1 от ЗДвП.

Нормата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП предвижда временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца. Допълнено е, че при наличие на медицинско изследване от кръвна проба по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

От събраните писмени доказателства безспорно се установява, че Й. е управлявал МПС с концентрация на алкохол в кръвта от 1,17 промила. Редовно съставеният АУАН притежава доказателствена сила съгл. чл. 189, ал. 2 от ЗДвП относно изложените в него фактически данни, касаещи вмененото нарушение, която не е оборена от жалбоподателя. Последният не е направил конкретни възражения срещу АУАН, нито при връчването му, нито в срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН и не е ангажирал доказателства в тази връзка.

С тези мотиви съдът намира за доказано наличието на основание за прилагане спрямо Д. Й. на ПАМ, а именно извършено нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП. За това деяние в разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП изрично е предвидено налагането на ПАМ временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца. В случая административните органи действат при обвързана компетентност и налагането на предвидената в закона ПАМ не подлежи на преценка при реализиране на предпоставките за това. Поради изложеното съдът намира, че оспорваната ЗППАМ е постановена в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, визирана в чл. 22 от ЗАНН, връзка с чл. 171, ал. 1 от ЗДвП - да се осигури безопасността на движението по пътищата и да се попречи на водача да извършва други нарушения на ЗДвП.

Следва да се отбележи, че ПАМ не е санкция и затова законодателят е предвидил, че тя се прилага под прекратително условие "до решаване на въпроса за отговорността" на водача на МПС, но за не повече от 18 месеца. Ако НП бъде отменено с влязло в сила съдебно решение преди изтичането на този срок, то и ПАМ ще отпадне автоматично, поради настъпване на прекратителното условие, свързано с действието ѝ.

С тези мотиви съдът приема оспорваната заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-1139-000222 от 17.11.2023 г., издадена от началник група при ОДМВР К., с която му е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т.1, б. „б“ ЗДвП – временно отнемане

на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца, за законосъобразна, издадена в съответствие с материалния и процесуалния закон, както и с целта на закона, същата е обективизирана в законоустановената форма. Не се установяват пороци, обуславящи отмяната или обявяването на нищожността ѝ, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 57 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Д. Й., [ЕГН], от [населено място], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-1139-000222 от 17.11.2023 г., издадена от началник група при ОДМВР К., с която му е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т.1, б. „б“ ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване съгласно чл.172, ал.5 ЗДвП.